

86. JIRÁSKŮV HRONOV ZPRAVODAJ 8

SOBOTA 6. 8. 2016

HODNĚ, NEBO MÁLO? JIRÁSKŮV HRONOV V ČÍSLECH

Trocha statistiky znamená spoustu čísel, která se dají vyložit mnoha nej-různějšími způsoby. Stejně je možné hovořit i o statistice ubytovaných návštěvníků hronovského festivalu.

KIS Hronov nám poskytlo následující čísla: V roce 2008 bylo ubytováno v Hronově 448 lidí, v roce 2009 rovněž 448 lidí, v roce 2010 344 lidí, v roce 2011 šlo o 353 lidí a v roce 2012 dorazilo 325 návštěvníků. Do těchto čísel byli započítáni podle organizátorů festivalu i lektori seminářů.

Sestupná tendence pokračovala i v následujících letech. V roce 2013 přijelo do Hronova 275 lidí, kteří se nechali ubytovat hronovskými organizátory, v roce 2014 pak

294 návštěvníků. V roce 2015 poprvé nefungoval internát Na Chocholouši a počet ubytovaných se snížil na 161. Letošní rok je ve znamení mírně vzestupné tendence. Číslo ubytovaných návštěvníků se ustálilo na počtu 199 s tím, že všechny ubytovací kapacity v Hronově i jeho okolí s výjimkou hotelů v Náchodě byly naplněny.

Podobnou číselnou řadu má podle oficiálních čísel i počet návštěvnických noclehů. Zatímco v roce 2008 bylo využito 2274 člověkonocí v kritickém roce 2015 to bylo pouze 585 člověkonocí a v roce letošním pak 750 člověkonocí.

Mírně sestupnou tendenci má ovšem i počet frekventantů seminářů. V roce 2014 navštěvovalo semináře 300 frekventan-

tů, což si organizátoři určili jako absolutní strop. V loňském roce bylo seminaristů 261 a v roce letošním pak 239. Uvidíme, jak se tato číselná řada bude vyvíjet nadále.

Jedno číslo se ale letos vyvinulo hodně pozitivním směrem. Od všech různých sponzorů Jiráskův Hronov 2016 dostal celkem 419 584 Kč – a to nepočítáme různé materiální dary, jako třeba sodovky a limonády. Největším sponzorem a generálním partnerem festivalu je domácí společnost Wikov MGI a.s. (100 000 Kč), následují Marius Pedersen a.s. (40 000 Kč), Coroll s.r.o., Sico Rubena s.r.o. (25 000 Kč) či Office Space Trutnov (24 792 Kč). Sečteno a podtrženo - celkem na festival přispělo 23 firem. Jménem všech účastníků děkujeme!

saj

Všechno jednou končí. I nenávistná rubrika znevažující práci tvrdě pracujících restaurátérů. A protože by bylo jaksi zbytečné do posledního tištěného vydání nabízet další možnost, kam zajít na jídlo, shrňme si, k čemu jsme se za těch osm dní dobrali.

Jídelní stan

Během těch pár dní se stal evergreenem všech hronovských rozhovorů a disputací. A i když to nestálo za nic a ještě ke všemu to stálo 75 korun, přirostl nám k srdci. Viz Zážitky z fronty.

Bašta

Neochvějná klasika, která spojuje dobrou kuchyni a nízké ceny. Dlouhodobým problémem se tak ukázala jen kapacita, neboť najít u stolu volné místo v době, kdy člověku v břiše nejvíce kručí, bylo úkolem téměř nadlidským. A to i přesto, že otevřeli nové prostory. Budiž jim za to chvála (na výsostech a pokoj lidem dobré vůle).

Stella

Kvalitu jídla sráží především ne příliš příjemný personál. Vzpomeňme, jak se nám vysmáli, když jsme nepozdravili. To se přece nedělá! Každopádně na jídlo jako takové si nikdo stěžovat nemohl. Byť se jedná o vyšší peněžní částky. Panuje tam dokonce tak dusná atmosféra, že Malotova přítelkyně dnes zpanikařila a dala 60 korun dýško.

Balberk burgers

Nabízí burgry tak šťavnaté a nadité, že se až panenky strávníkovi protočí. Problém tkví v soudržnosti celého díla a zaječích úmyslech masa a majonézy. Ale Mrázek si dal druhý a nic prý nevypadlo. Takže je to i o cviku. Jinak nádherná.

U Pilouse

Padlá hvězda bývalých Hronovů byla veskrze zklamáním. Jednak personál ani kuchyně nebyli na nával připraveni, kvalita jídla neodpovídala a čekání jsme si museli zkrátit četbou Jiráskových spisů. Kde že ty loňské sněhy jsou.

Domácí piknik

Ukázal se být až neočekávaně schůdným východiskem. Zkuste to taky. Stačí přestat chodit do seminářů a na představení, a bude dost času na to dělat pikniky. Teď ještě zjistit, ke komu se příští Jiráskův Hronov nasáčekovat.

Co říci závěrem? Prošli jsme si tu mnoha výdejními zařízeními, jedli jídlo výborné i v Jídelně, posunulo nás to. Ale i přesto, od maminky je to stejně vždy nejlepší. Šťastnou cestu domů.

Vít Malota, Honza Mrázek

MILÁ REDAKCE ZPRAVODAJE,

nedá mi, abych vám nenapsala. Na JH jezdím od 69. ročníku festivalu. Mezitím jsme stihli svatbu, dceru, syna. Našli jsme si zde kamarády jak z ČR, tak ze Slovenska. Děti to tu milují a těší se každý rok na Hronov.

Proč vám ale píši.

Chtěla bych touto cestou poděkovat mému manželovi Martinovi, který letošní rok strávil ježděním mezi divadelními sály, obchody, dětmi ale hlavně mnou, která jsem celý festival strávila v kempu Velký Dřevíč, protože kvůli méj roztroušené skleróze neujdu skoro nic.

Také bych moc chtěla poděkovat našim slovenským kamarádům, kteří brali naše děti na výlety a starali se o ně, jak to šlo.

Asi se ptáte, proč vám to vůbec píšu.

Chtěla jsem jen, abyste věděli, že na váš festival jezdí i lidé, kteří to tu mají tak rádi, že nejet sem by pro ně bylo tak moc těžké, že raději stráví týden jen v kempu, aby zbytek rodiny byl šťastný. Máme to tu moc rádi a za ten týden mi je alespoň po duševní stránce podstatně lépe.

Máme vás rádi a těšíme se na další ročníky. Za sebe s předsevzetím, že už v lepší kondici.

Benišci z Mělníka

NA HRONOVĚ PRACUJE TÝM EXPERTŮ...

...a pravidelně se schází již od počátku léta. Najdete v něm profesionální odborníky na divadlo, arts management, živé umění, divadelní produkci a řízení. Všichni z nich jsou zkušenými aktéry profesionálního i amatérského divadelního prostředí a aktivně působí na různých postech v kulturních průmyslech. V desítku oslovené NIPOS-ARTAMA najdete ředitele divadel, publicisty, akademiky, kulturní manažery, teatrology, právníka, praktické divadelníky i zástupce příspěvkové organizace MK ČR.

Jejich úkolem je se společně zamýšlet nad akutálními otázkami, které kruciólním způsobem ovlivňují současnou i budoucí podobu a fungování divadelního festivalu v Hronově. Jejich cílem je připravit pro NIPOS-ARTAMA (jakožto příspěvkovou organizaci MK ČR a jednoho ze spolupřátelů festivalu Jiráskův Hronov) analytický materiál, v němž budou formulovány konkrétní postřehy a stanoviska ke stávající formě a kondici festivalu a rovněž praktické podněty k dalšímu rozvoji festivalu.

Příprava a vznik této expertní zprávy je vedena snahou nabídnout všem, kdo jsou na festivalových aktivitách účastní (od organizátorů, přes odbornou veřejnost až po návštěvníky), otevřený pohled na možnosti a cesty, jimiž se festival podobného typu může v dalších letech vyvíjet a jaké nezbytné kroky je třeba ke zdárné realizaci těchto variant provést.

Jedním z připravovaných pofestivalových výstupů z práce expertní skupiny bude zářijová prezentace komplexního pohledu na problematiku festivalu JH před zastupitelstvem města Hronov, které je druhým spolupřátelům festivalu.

Snad bude tento první veřejný výstup expertního týmu chápán jako další z vstřícných kroků k otevřené diskusi o festivalu, na kterém záleží mnohým a který není pouze lokální záležitostí města Hronov, ale svého druhu veřejným majetkem, o který je však nutno náležitě a s patřičnou odborností a zkušenostmi pečovat.

red

ZÁŽITKY Z FRONTY

Nalijme si čistého vína. Něco se nám podařilo, něco jsme změnili. Zdraví a chutě vojákovi byly nadevše. Jídelna nám chtěla vařit celý JH, ale my jsme řekli: Ne. Ne... Ne! Shrňme si, co se podařilo: od samého počátku jsme věřili, že to s tou jídelnou nebude jen tak. Proto jsme si hned na první den vyžádali (hrdinně) lístky na oběd, a že jako obhlédneme situaci. Od samého začátku jsme kladli kousavé otázky. Od samého začátku jsme ve vás vzbuzovali pnutí. Od samého začátku jsme se odvážně nastá-

vovali v košíčkách a pruhovaných tričkách kousavým pohledům lidí za výdejnou. Ústy Daniela a Ondřeje pak vytryskl gejzír nespokojenosti, který jsme neochvějně a za každé situace přižívovali. Divili jsme se společně, že nám to společně tak hezky píše. "To je tím společným nepřitelem," podotkl Mrázek. "Nepůjdeme zase proti sobě, až ho společně položíme?" "Nepůjdeme," odušil Malota. "Ještě zbývá Jiráskův Hronov."

Vít "Jídelnobijec" Malota
a Jan "Osina" Mrázek

MRŠTÁ PRŠTÁ KOUŘÍM

MNOHO POVYKU PRO NIC

CHCE TO HODNĚ DRZOSTI A ODVAHY

ROZHOVOR

Rozhovor s režisérem Martinem Drahovzalem

Je zapotřebí hodně odvahy, když chce člověk inscenovat Shakespeara?

Chce to hodně drzosti. Odvahy pochopitelně také. Do Shakespeara jsme se pustili již podruhé. Poprvé to bylo před šestnácti lety. Dělalí jsme Romea a Julii a tak dál. Byl to náš první vstup do dospělého divadla. Všem bylo cca patnáct let, poprvé jsme se zúčastnili přehlídky ve Vysokém nad Jizerou, poprvé nás viděl pan profesor Císař. Po šestnácti letech jsme se tedy vrátili obloukem k Shakespeareovi komedii Mnoho povyku pro nic.

Neuvažovali jste o klasickém nastudování hry?

Ne. Musím říct upřímně, že máme určité hranice možného a nemožného. Nejsem si vůbec jist, zda bychom byli schopni pojmout veškerý krásný Shakespearův blankvers tak, abychom jej nezprznili. „Zprznili“ jsme jej tedy ještě před tím, než jsme se pustili do zkoušení. Nechtěli jsme hru inscenovat klasicky, protože mám pocit, že mnohé soubory, amatérské i klasické, si na klasickém provedení Shakespearových her vylámaly zuby.

Zaujal mě jako oddaného mariášníka nápad s karetní symbolikou. Jak k němu došlo?

Jde o kolektivní nápad. Chtěli jsme originální koncepci, něco, čím bychom se mohli odpíchnout a udělat Shakespeara jinak. Z mnoha možností jsme po dlouhých diskuzích vybrali možnost zkusit to jako karetní hru. V kartách je vše. Lásky, nenávisti, v mariášových kartách jsou svatby. Karty jsou Bible. Proto jsme zvolili i výtvarnou stránku inscenace ve stejném duchu. Proto jsou postavy hry karetními figurami. Jsou ploché, křiklavě barevné, proto je křiklavé a rozkřičené i naše herectví. Je podobné jako když člověk míchá karty.

Jak se vám, coby režisérovi představení, hrálo v trojrolí?

Je to šílené. Je nás relativně málo a já si navíc hrozně rád zahraji. Dokonce mohu říci, že často raději hraju, než režiju. Pak si samozřejmě nadávám, protože re-

žírovat a ještě hrát je očištěc. Zvláště, když jsem se obsadil do dvojrole dvou bratrů, přestože již mám stařeckou sklerózu a pamatovat si text je čím dál složitější. A když navíc mluvím často sám se sebou. Je to jedna z těch drzostí, o kterých jsem mluvil na začátku. Jsem rád, že soubor je tolerantní k mým chybám a mým excesům na jevišti. Tam, kde mi text vypadává, s oblibou improvizuji. Ne vždy to všichni členové přivítají s potěšením.

Kolik lidí ve vaší inscenaci hraje kolik rolí?

Dohromady nás je sedm a hrajeme patnáct rolí.

V dalším představení budete opět inscenovat Shakespeara nebo zase počkáte šestnáct let?

Od Shakespeara si zase dáme nějaký čas pauzu. Možná bychom sklouzávali k tomu, že bychom stavěli představení podobně. Nebo bychom se dlouho trápili s tím, jak to vymyslet, abychom se neopakovali. Uvidíme, co nám přinese budoucnost.

Máte něco připraveno?

Zatím je vše ve fázi diskuze. Mám tip, ale zatím si jej nechám pro sebe.

Jan Švácha

SNAŽIVÉ ZKOUŠENÍ

RECENZE

Hned na počátku bude potřebné a užitečné říci, že o Shakespeara v této kouřimské inscenaci nejde. Ten v ní slouží jen jako odrazová plocha pro snahu o pokus sympatického souboru udělat inscenaci, jež se bude inspirovat současnými adaptacemi kánonických dramatických textů. A tak jde především o nápady spoluautora scénáře a režiséra Martina Drahovzala a zřejmě i celého souboru, protože ve vlastním programu se jako režie vedle jména Drahovzalova objevuje i jméno souboru. Výsledek, jež lze zhlédnout na jevišti, tomu nasvědčuje, nápadů je dost – a různých, vtipných a méně vtipných, divadelně méně či více použitelných. Shakespearův text se v poslední instanci jimi vlastně rozbíjí, kouskuje, poměrně neústrojně rozčleňuje – a představení se s různými odbočkami pomalu a zdlouha-

vě posunuje dopředu. Prostě: drtivá většina těch nápadů není organicky přidružena ani k Shakesparovi textu, což koneckonců nelze při tomto způsobu práce moc předpokládat, ale bohužel ani nerealizuje jakýsi nový jiný tvar, protože ono toho Shakespearova textu zase zůstává hodně; je příliš silný na to, aby jej různé vložky porazily. Je to prostě půl psa a půl mořské panny, jak říkával holič pan Straka kartě, kde z poloviny to bylo v mariáši na durcha a z poloviny na betla. A když už jsem u těch karet: hlavní nápad, jenž se zřejmě měl stát organizujícím prvkem inscenace, jsou karty, které mají symbolizovat, že jde ve všem všude o hru. Jenže: i tenhle nápad je přidán zvenku, nestane se klíčovou základnou a dostatečnou silou, jež by svou vahou a funkcí ospravedlnila a zmotivovala sama sebe a současně vtisk-

la přesvědčivou motivaci všemu, co se děje na jevišti.

Už jsem napsal, že soubor je sympatický a dodávám, že je mně sympatické i tohle jeho snaživé zkoušení, jež by v setkání s klasikem z největších chtělo nalézt podněty pro rozvíjení především svých vlastních možností scénování. Zatím se to nepovedlo, zatím je to vsutku jen snaživé zkoušení, jak by se to dalo dělat. Je tu ovšem jeden problém, jenž tento pohled posiluje. Tou je Jiráskovo divadlo v Hronově. Nejsem si vsutku jistý tím, že jeho prostor celým svým uspořádáním je nejvhodnější pro tento druh divadla, že prostě nevyžaduje scénickou vyzrálost. I když na druhé straně chápou, že účast na JH je cosi, co tyto okolnosti nebere v úvahu...

Jan Čisťák

fraška
Shakespeare
dlouhé
supr
barevné
zábavný
dětská-párty
krásný
shakespearovské
vhroběobracení
únavný
zelená
bláznivý humor
sranda
spánek fuj
barevnost
nuda
ach
odpracované
dobrý
italský
strašný

MNOHO POVYKU - A NIC

RECENZE

Na začátku představení souboru Mršťa Prstů z Kouřimi mne lákalo rozehraní prvků jarmarečního divadla a obrázků a symbolů hracích karet v kostýmech a scénografii do světa Shakespearovy hry Mnoho povyku pro nic. Slibovalo mi rozšíření příběhu o další témata, vycházející z paralel mezi hrami a lidským pinožením (blízkým třeba Shakespearovu pohledu na celý svět jako divadlo, v němž všichni jsme jen herci...). Ve výrazových prostředcích slibovalo lehkost, hravost, vtip, skrze něž nám bude vyprávěn příběh komedie o lásce, zradě, podvodu a intrikách, v němž nakonec jsou intriky odhaleny, křivdy napraveny a milenci si do náručí padnou.

Soubor si na sebe ale vzal příliš velký úkol. Rozehrané prostředky se mu nedařilo dál organicky rozvíjet, „napasovat“ do nich příběh, vytvořit v této znakové rovině smysluplně vedený význam. Karetní symbolika a pohybová stylizace postav se stávala jen prázdnou, vnějškovou ambaláží.

To, co musí v prvé řadě nést dění v takovéto inscenaci, je herecká akce, postavená na důsledné analýze jednání postav v situacích.

Na nás však z jeviště „tekla“ proud nedostatečně strukturovaného textu, bez významových akcentů, pořád v jednom tempu. Když jsem se snažil udržet pozornost a špicoval uši, z textu jsem se dozvěděl fakta o vzájemných vztazích postav, ale tyto vztahy už nebyly dostatečně budovány v herecké akci. Tento proud byl pak narušován jen drobnými fórkami, navěšenými na Shakespearův text v průběhu jeho úpravy režisérem souboru Martinem Drahovzalem. Mimochodem: závidím mu jeho sebevědomí, se kterým uvedl své jméno jako jméno autora hry vedle jména Shakespearova. Bohužel mu už nezbyla energie k té slušnosti, aby uvedl také jméno autora překladu, se kterým pracoval.

A tak jsem byl nakonec rád, když už jsem s herci doklopýtal do závěru představení. V něm, snad že z nich spadla tíha úkolu, který měli splnit, se uvolnili, trochu zvolnili tempo a - jakoby si začali konečně uvědomovat, co to vlastně říkají - začali se víc vnímat, přeskočila i jiskřička vztahu. Můj dojem z celého představení to už bohužel změnit nemohlo.

Aleš Bergman

Martin Drahovzal byl spoluautorem, režisérem, hercem tří rolí a dramaturgem. A v tom je ten háček. Nepříjemná sebe prezentace.

Vít Malota

Strašně moc se mi líbilo pár nápadů, ale byly mezi tím moc velké prodlevy. Myslím, že by to fungovalo na menším prostoru. Ale to mám pocit z vícero inscenací. Tady v Jiráskově divadle je člověk hrozně mimo dění. Tohle je vyložené hra pro nějakou malou scénu, kde je člověk přímo u toho. Takhle se to ke mně moc nedostalo.

Martin

Docela dobrý. Myslím, že to bylo v pořádku. Shakespeare.

Pán

Shakespeare se obrací v hrobě.

(odposlechnuto)

Jako klaunský výstup na dětskou párty to bylo příliš dlouhé.

Eva Spoustová

Bylo to takové krásně barevné, Ale neudrželo mě to vzhůru.

Vlastík Drda

Na mě to bylo dlouhé. Kupodivu! Protože je to dost brutální úprava Shakespeara. Na můj vkus tam bylo někdy až moc fóřů. Už mě to unavovalo. A trochu neuctivě zacházeli s veršem. Ale jinak nenadchlo, ani neurazilo.

Martin Rumler

Bylo to dobrý, pěkný. Děj byl výborný, člověk se i zasmál. Bylo to dobrý. Máme snad sedět doma?

Růžena Šváblová

Dlouhý, ale veselý.

Dívka

KONICA MINOLTA

POHÁDKY HRAJEME PRO DOSPĚLÉ

ROZHOVOR

*Rozhovor Rudolfem a Ivanou Han-
cvenclovými*

Pro jakou příležitost představení vzniklo?

Rudolf: Vzniklo už tradičně, je to naše třetí představení, které děláme s mou chotí. Jezdíme na krajskou loutkářskou přehlídku Turnovský drahokam, a zatím se nám vždycky podařilo postoupit na Loutkářskou Chrudim a letos poprvé na Hronov. Představení tedy vzniká pro přehlídky.

Děláte pouze představení pro děti?

Rudolf: Žádné z představení, které jsme dělali, není vyložené pro děti. Většinou to ale dopadne tak, že se děti můžou přijít podívat. Při tvorbě na ně ale nemyslíme primárně. V jednom lese, v jednom domku je představení především pro dospělé, aby věděli, co rodičovství obnáší. Děti si tam ale snad také najdou dostatek zába-
vy.

Text jste upravovali sami. Co vás motivovalo k tomu, přepsat tradiční pohádky tímto způsobem?

Rudolf: Říkali jsme si, že už jsme viděli tisíc inscenací o Karkulce, o Budulínkovi a tak. Přemýšleli jsme, co vede soubory k tomu, hrát je po tisíci první, když je už hráli všichni před nimi. Chtěli jsme si zkusit, jaké to bude. Zjistili jsme, že pohádky opravdu nemůžeme hrát klasicky, že by nás to nebavilo, tak jsme si je upravili dle svého. Pohádky máme samozřejmě rádi, líbily se nám jako dětem, a teď jsme dospělí a už nám třeba tak atraktivní nepřipadají. Chtěli jsme je proto zatraktivnit hlavně pro dospělé.

Jaké máte reakce od dětských diváků?

Rudolf: Mladší děti se někdy diví, že takhle to přece nemělo být. Vyložené negativní reakce ale nemáme, většinou se představení dětem líbí.

Soubory často řeší, jak mezi lidi distribuovat představení, které má dvacet minut. Potýkáte se s tímto problémem?

Rudolf: Naštěstí ne. Většinou, když někde hrajeme, objeví se alespoň jeden, dva lidé, kteří řeknou, jé, to bylo pěkné, mohli byste přijet k nám na jarmark, do hos-

pody, na oslavu narozenin? Daří se nám, že si nás pořadatelé sami zvou.

Děláte hry i pro více lidí?

Rudolf: Ne, hrávám pouze já sám. Původně bylo divadlo Vozichet mnohočlenné, ale staří zestárlí a mladí se různě rozběhli po světě a po školách, jsem nyní víceméně poslední hrající člen. Scházíme se jako parta a kamarádi, naše kamarádka vede v Jablonci drama-
tář, který si říká Vozichet příprava. Mladí se tedy taky věnují loutkoherectví, tradice tedy snad zůstane zachována.

Text hry vzniká u stolu nebo při zkoušení?

Rudolf: Nejdřív vzniká text. Už při psaní se hra pomalu připravuje režijně, a pak samozřejmě během zkoušení vznikají další fórký a vylomeniny.

Jak dlouho proces trvá?

Rudolf: Každý rok máme termín festivalu NaNečisto, kam si loutkáři i činoherci jezdí vyzkoušet to, co stvořili. Počítáme s tím, že na přehlídky pojedeme, takže od podzimu začínáme psát text, pak se vyrábí loutky a v lednu už se intenzivně zkouší, aby v březnu mohla být premiéra.

Kdo vám vyrábí loutky?

Rudolf: Má drahá choť.

Ivana: Dělam loutky dle vlastního návrhu a podle toho, co Ruda potřebuje, co s nimi bude hrát. Musím se občas někde inspirovat. K loutkám jsem se dostala náhodou, ale už je to třetí hra, pro kterou loutky vyrábím.

Posunula jste se za tu dobu technologicky?

Ivana: Určitě. Loutky pro první hru jsem vyráběla z kaširovaných pet lahví. Zezačátku jsem byla vyděšená, když jsem viděla, jak s nimi Ruda hraje. Různě s nimi mlátí, je to razantní. Děsila jsem se, že je rozbije. Teď už vím, že je musím vyrábět úplně jinak, aby vydržely všechno mlácení. Časem přicházím samozřejmě na různé vychytávky. Mám nejprve nějakou představu, jak budou loutky vypadat, ale většinou finální podoba vyplyne až ze zkoušení.

Petra Jirásková

POHÁDKY PRO DOSPĚLÉ DĚTI

RECENZE

Ó, srdce loutkářovo, jak ses zaradovalo, jak plesáš a ptáš se činoherců a těch ostatních divných tvorů kolem: „Nebylo by rozumné občas odložit ambice a zkusit něco jednoduchého, vtipného, zato však co nejdokonaleji?“

Leč zastav se pero loutkářovo a zkus popsat, co jsi vidělo. Nuže, Rudolf Hancvencl vzal čtyři klasické pohádky (Budulínek, Smolíček, Červená Karkulka a Jeníček a Mařenka), ke každé z nich si pořídil (scénografie Ivana Hancvenclová) sadu typově odpovídajících, velmi jednoduchých loutek (kaširované postavy s pružinovými rukama, někdy postačila jen hlava - jelen), posadil se ke stolu, vzal kytaru a... Zahrál vtipné, často drasticky zkrácené nebo i „popletené“ verze oněch klasických pohádek, které přece každý zná. Jenže on si dal tu práci a vydoloval z nich nový, někdy jen nánosy cukr-kandlových výkladů zakrytý, smysl. Totiž, napadlo vás někdy, že je vlastně divné, proč jde Karkulka k babičce sama? Inu, maminka má rande s myslivcem a potřebuje prázdný dům! A Smolíček se dostává do spárů Ježíneka, protože je prostě trochu hloupý a ani si, chudák, není schopen zapamatovat jednoduché heslo „Za hory za doly...“. A tak dále a tak dále. Takhle by to mohlo vypadat, že jde vlastně jen o parodii, zvláště kdybychom spojovací písničky brali opravdu jen

jako vtipné komentáře k následujícímu ději a výtvarnou podobu loutek odkazující k seriálu South Park brali jen jako náhodu.

Jenže tohle si já nemyslím! Ve všech čtyřech příbězích se hrálo o život a všechny hlavní postavy buď rodiče neměly, nebo jim byly vychovatelem (babičkou, jelenem, atp.) zatajováni, anebo je rodiče opravdu rádi neměli (Jeníček a Mařenka). Budulínek nám

s přehledem vysvětlil, že žije s babičkou a dědou, protože rodiče ho nechťeli, ale myslí si, že spíš umřeli, protože proč by někdo tak skvělé dítě jako je on nechťel? Komentář postav nebo častěji vypravěče nás neustále udržuje v napětí, kam se příběh překloupí, jestli spěje k nevyhnutelné katastrofě (lakovnické: „Zatím to jelen stihnul vždycky včas“) nebo k podivnému happyendu, ve kterém si rodiče Jeníčka a Mařenky, když se ti dva nevrátili od hodné perníkářky, počali („Co si počali?“) nové děti a pokračovali ve svém nešťastném životě... A tady se mi dostává jako divákovi příležitost k přemýšlení, jestli jsem doteď ty známé pohádky nečetl trochu povrchně, jestli v nich není něco víc, než jen vyprávění pro děti. Začnu dumat o svém vztahu k dětem, o dětech opuštěných rodiči a rodičích opuštěných dětmi, o pěstunech a střídavé péči.

A to všechno je sdělováno technicky přesně, precizně animováno, fázováno a poinťováno. Zahráno srozumitelně, bez zbytečných vulgarit, všechno, co bylo určeno jen pro dospělé, pak je jen jemně naznačeno, to aby pro děti zůstaly čtyři legračně převyprávěné pohádky...

Děkuju mockrát a vy, činoherci, zkuste si to někdy: „V jednom lese, v jednom domku...“

Marek Bečka

dětství
nádhra
pecka paráda
potencionální
super
adopcce
antikoncepce
písničky
ježibab
skvělý
nadšení
mazec
milý
pohádka
vtipný
vtipný
vlk
nádherný
chlupatý
krásný
hrášiček

Slovomrak (čti wordcloud) je vizualizací bleskových reakcí diváků ihned po představení. Čím větším písmem je výraz uveden, tím vícekrát jej diváci v souvislosti s představením pronesli.

Taková pěkná písčovinka, jak se říká. Bylo to moc příjemné, jednoduché, hezké.

Šimon a Edita

Mně se to moc líbilo, jsem rád, že jsem přijel a mohl zhlédnout toto představení a doopravdy jsem si z toho vzal poučení a děti zatím mít nechci.

Pavel Husa

Bylo to rozkošné, milé, jasné a velmi uspokojující.

Ňuňánek

Moc mě to bavilo, bylo to fakt moc vtipné, líbilo se mi, jak to ten chlapík vedl, skvělý písničky, moc pěkná práce s loutkami.

Bob

Užili jsme si to všichni tři jako děti. Možná ještě víc, ty dvojsmysly.

Alice, Edit, Moudrák

Jsem nadšen, protože jsem teď absolvoval loutkářský seminář, takže jsem sledoval, jestli dodržuje všechna ta pravidla. A dodržuje, je to borec, má to vymakaný. Skvělá práce.

Jan Duchek

Karkulka byla nejhezčí.

Adam Caha

Užil jsem si to pěkně jako malé dítě, před tím jsem se vyspíkal, teď se jdu najíst a pak jdu zase spíkat.

Tomáš

VZPOURA DĚTSKÝCH HRDINŮ A DEPORTACE RODIČŮ Z POHÁDKY DO POST POHÁDKY

RECENZE

Budulínek, Smolíček, Pacholíček, Karkulka, Jeníček a Mařenka. Není třeba je více představovat. Všichni je známe. Ale známe je tak dobře, jak si myslíme? Co když už toho našeho světa, nalajnovaného zákonem o rodině či školními řády a plného pokryteckých žvástů o tradičních rodinných hodnotách, mají plné zuby?

Kvalita popletených pohádek a pohádkových parafrází všeho druhu závisí od kvality kmenového nápadu. Dále pak od schopnosti tento nápad rozvíjet a vytvořit s jeho pomocí svěbytný pohádkový mikrosvět, který je už svou nezaměnitelnou poetikou na hony vzdálený původní předloze. Inscenace *V jednom lese, v jednom domku* souboru *Vozichet z Jablonce nad Nisou* měla na takový nápad a na takové schopnosti štěstí. Rudolf Hancvencl chytře využil motivy z lidových pohádek k poskládání pohádkového pásma o nefunkčních rodinných vazbách, respektive o rodičovských selháních všeho druhu. Jeho text je vtipný a jednotlivé motivy vynalézavě rozvíjí, takže každá další pohádka je vlastně epizodou, posouvající jak téma, tak princip divadelního vyprávění zase o kus dopředu k novým a novým paradoxům nejen v logice pohádkových příběhů, ale především v obecných předpokladech takzvaného rodinného štěstí. Dalším pozitivem textu a jeho jevištní realizace je dobře pojmenované téma, ke kterému se jednání všech postav i postavíček vztahuje a které je skvěle komentováno (ať už verbálně, non-verbálně či písní) osobou vyprávěče. Přímý vztah k tématu odosobněného rodinného soužití mají i – sice jednoduché, zato však skvěle aplikované – fóry: Jelenovy zlaté parohy jsou na heslo, které si Smolíček na a ne zapamatovat... Zatímco liščítko v Budulínkovi plyně hovoří lidskou řečí a s Budulín-

kem se okamžitě skamarádí, stará liška umí jen mechanicky odříkávat svou otřepanou frázi o vození na ocásku a používá ji trapně bez ohledu na souvislosti.

Velice vtipný je i způsob, jakým tahle inscenace postavila na hlavu didaktické tendence, které ovládaly české pohádky od poloviny devatenáctého století a které dodnes – světe div se – tak docela nevyhynuly. V duchu těchto výchovných snah se pohádky o Budulínkovi či Smolíčkovi omezovaly na poučky o tom, že nesmíme otevírat dveře cizím lidem, Jeníček byl zhoubným příkladem přejídání se sladkým a Červená Karkulka varováním před sdělováním citlivých osobních informací cizím lidem či vlkům. V jednom lese, v jednom domku je toto kazatelské poučování dovedeno ad absurdum a postaveno účinně proti dospělým. Dětské hrdinové se vzbouřili a dospělým to pěkně osolili. Deportovali je z ustálených verzí pohádek do vlastních pohádkově idylických vizí, ve kterých děti vědí samy nejlépe, co je pro ně dobré, a ve které děti samy rozhodují o tom, jaké si adoptují rodiče.

Inscenace stojí a padá na lehce podávaném hereckém výkonu charismatického Rudolfa Hancvencla, který má oporu v jednoduchých komicky působících totemových loutkách (scénografie – Ivana Hancvenclová).

Inscenace disponuje dobrou mírou černého humoru. Je ostatně určena dětem až od osmi let. A skvěle cílí i na rodiče! Když jdete po představení *V jednom lese, v jednom domku* z divadla, usmíváte se a máte pocit, že jste se skvěle pobavili. A pak si teprve uvědomíte, jak vážné otázky vám ta na první zdání lehkovážná hříčka položila. Takhle nějak by podle mě měly loutky k dospělým divákům promlouvat.

Luděk Horký

NAUČILI JSME SE LÁSCE

ROZHOVOR

Rozhovor se souborem Buddeto! Plzeň

Jak se ti dneska hrálo, Míšo?

Míša: Dobře, pohoda. Všechno umím. A tohle je moje rodina! Kačka, Žofka, Dominik, Kuba, Ondra, Eliška. Jo a já jsem herec. (smích)

Jak tohle téma přišlo?

Míša: Otvírej, Žofko!

Žofka: Po nějakém představení jsme přemýšleli, o čem hrát, aby to nebylo takové téma jako vždycky, a napadlo nás téma školky. Kde jsme zažili všechny radosti i traumátka.

Jak se liší jedno představení od druhého?

Ondra: Liší se dost, obzvlášť tady na Hronově. Včera ta tři představení po sobě – to třetí už bylo hodně unavené. Tím, že se neschováváme za žádnou roli a jsme tam sami za sebe, to musí být pokud možno co nejvíc autentické.

Je to předloha z vašich životů, to se určitě liší od všech představení, co jste dělali. Jaké to je, brát sám sebe jako materiál k inscenaci?

Ondra: Ten samotný zážitek představení je už radost. Rádi se o to dělíme. Pro mě byl celý ten rok taková dramaterapie. Sice si sám ze školky nic nepamatuju, kromě té jedné příhody, ale když jsem kolem sebe viděl všechno, co si ostatní ze školky nejsou, tak to bylo velmi očistné. Tohle představení je pro mě v první řadě silné tou cestou.

Mluvil jsi o autenticitě. Jaká cesta vede k tomu, abyste na jevišti zůstali autentičtí?

Ondra: Toť otázka. Ještě jsme to nehráli tolikrát, aby to úplně zevšednělo. Je tam několik momentů, které to oživí a každé představení je obohacené nějakou novou hláškou, takže je to to snazší.

Kačka: Improvizace tomu hodně pomáhá.

Dominik: Já se snažím svou roli vždy trochu připeřit, ale teď už se musím trochu krotit, protože pepřím, pepřím a už je to moc pepřné. Je fajn to trochu okořenit, ale nesmí se to přehnat, aby nevypřichala autenticita.

Kdo je hlavní postava tohoto představení?

Míša: Já jsem!

Kačka: Já to nemyslím, já myslím, že jsme tam všichni hlavní.

Míša: Kačka je hlavní, Žofka je hlavní, Ondra je hlavní...

Ondra: Míša je hlavní průvodce příběhem. Ten, co to spojuje. Ale jinak tam není hlavních rolí.

Co jste se za ten školní rok práce naučili?

Míša: Lásce. Lásce a hudbě.

Kačka: Pro mě nebyly důležité zážitky ze školky, ale bylo pro mě důležité potkat se s Míšou. Tohle setkání pro mě bylo hodně obohacující. Že to jde, a že je to práce jako s každým jiným.

Jakub: Myslím, že to nejdůležitější je, že jsme se naučili být tam sami za sebe. Být otevřenější vůči sobě.

Ondra: Jak vůči sobě samému...

Jakub: ...tak jako soubor.

A co dospělost, už přišla?

Ondra: Já jako nejstarší člen bych měl být „nejvyspělejší“, ale žádnou dospělost nepociťuju, obzvlášť tady mezi divadelníky – to je návrat o mnoho let zpátky. Je to krásné, všechno je radost. A stresující dospělost nepociťuju.

Jan Mrázek

STŘÍPKY Z MATEŘSKÉ ŠKOLKY

Útržky z (imaginárního?) eposu o jisté skupině rytířů, kteří společně zažívají různá dobrodružství, a osobní zážitky z mateřské školky účinkujících. Na první pohled by se mohlo zdát, že propojení těchto dvou prvků je v jedné inscenaci zcela nemožné. Herci z plzeňského souboru Buddeto! dokázali, že tato koexistence může až na pár detailů fungovat velmi dobře.

Jednotlivé osobní historky herců, z nichž někteří je sdělovali civilně, jiní naopak s jistou stylizací, se zde střídaly s krátkými výjevy o jakési skupině chrabrých rytířů, kteří společně čelí různým nástrahám. Celé představení poté stálo na prolínání těchto dvou světů – dětského, během pobytu v mateřské školce, a rekovného. Především šlo o to, ukázat jejich podobnost. Právě proto i ona aluze na rytíře kulatého stolu v samotném názvu inscenace, v němž se však hovoří o rytířích „nízkého stolu“. Ten poté mnohým z nás může evokovat představu malého, nízkého stolku, kterých byly plné jídelny v mateř-

ských školkách a u nichž jsme byli nuceni sedávat.

Tematické a motivické propojení výjevů z eposu s těmi z prostředí školky někdy fungovalo zajímavě (například bitva rytířů, jež postupně přešla v dětské řádění a vzájemné vození na zádech). Jindy však prolínání minulosti se současností nepůsobilo příliš logicky. Jednalo se například o postavu Prokopa. Všichni účinkující byli oblečeni civilně, až na Prokopa, který byl oděn v kožené vestě, roztrhané haleně, na hlavě měl koženou čelenku a v ruce třímал meč. V průběhu představení nevyprávěl žádný příběh ze školky, ale přitom ho jedna z dalších postav zmiňovala jako svého nejlepšího kamaráda, který ho v dětství vždy ochraňoval. Prokop byl kromě toho na jevišti přítomen i během různých scének, které se ve školce odehrávaly. V těch chvílích reagoval na ostatní „dětí“, nebo se přímo zapojoval do jejich hovorů jako jeden z nich. Na konci představení každého z herců pasoval rytířským me-

čem. Proč ale bylo potřeba ze skupiny právě tuto postavu vyčlenit oním historickým kostýmem, i když byla často také jedním z dětí, které přitom byly oděny civilně? A kam vůbec tuto postavu zařadit? Do oněch dávných časů rytířských, či do moderní doby, do níž byly zasazeny výjevy ze školky? Funkce této postavy v rámci celku tak zůstala nejasná.

Největší síla představení plzeňského souboru pramenila ale především z oné osobní výpovědi jednotlivých herců. Jak o světě dětském, tak i o tom dospělém, do něhož pomalu vykračují. Právě toto téma bylo zmíněno v samém závěru představení. Poté každého z nich Prokop pasoval na rytíře. Takovými „rytíři“ jsou však v rámci této inscenace všichni účinkující symbolicky již od školky. Jako by tedy ono opětovné pasování už jen úsměvně stvrdilo starou pravdu, že v každém z nás zůstane něco dětského, i když už se postupně měníme v dospělé.

Tereza Šafářová

RECENZE

superlišky boží
jasně nostalgieskvělé
kráááááásnééééedobry
hlubokomyslnépinkání
přesnídávkaodhodlání
nejautentičtějšílíbilo
školkaukulelekrása
milé

MOC ČEHOŠI A MÁLO NĚČEHO

RECENZE

Stala se mi zvláštní věc: první třetinu představení jsem prostě nechápal, co se děje. Vnímám jsem nasazení herců, jejich vnitřní zaangażovanost v představení. Bylo mi jasné, že se na něm skutečně autorsky podíleli. Tu a tam prokoukl v mlze nejasných situací a neurčitých pohybů chytrý vtípek, ale jinak jsem se nemohl chytit. Narůstala panika budoucího recenzenta. Pak už jsem začínal chápat: epos o rytířích nízkého stolu je epos o rytířích malých stolečků ve školce, a taky židliček a malých záchodových mís, skříněk s hračkami a veselých vzorků na koberci. Mytologie školkového věku. Proto asi se mezi civilně oblečenými herci pohybuje jediný rytíř, v plášti a s mečem v ruce, které mu ostatní rituálně přiřkli na začátku představení. Ten muž je totiž jiný než ostatní, věkem možná dospělejší, duší ovšem ještě dítě.

A pak jsem se začal velmi dobře bavit. To se stalo poté, co jedna herečka demonstrovala scénu, kdy její SKVĚLÝ obrázek paní učitelky nepochopily: pro jednu ptáček, který vypadá jako prasátko, pro druhou prasátko, které má bůhvíproč křídla. Načež následovala píseň na melodii známého hitu a s neumělým textem o zášti nepřátel, kteří nechápou něco tak samozřejmého, jako je obrázek. V tu chvíli se změř čehosi neurčitého změnila v potrhle stavěný příběh o rytířích, kteří jsou obklopeni nepochopením, příkořími, zlobou a záští. Příběh věčný, jak se naznačuje v programu. Nakonec mi bylo až líto, že představení již skončilo.

Sám docházím již s třetím dítětem do školky a skutečně mě někdy přepadá dojem,

že je to společenství malých ufonů, kteří žijí v jiné logice a v jiné skutečnosti než majitelé těch vysokých pohyblivých stromů, které jsou někde nahoře korunovány dospělými hlavami. A zdálo se mi, že v nejsvětlejších momentech představení se tohle dařilo vystihnout. Vrcholem je scéna, kdy paní učitelky přinutí děti hrát zjevně neveselou hru na to, kdo nejdéle vydrží bez pohybu, aby měly klid na pokec o životě.

Jenomže co všechno brání v požitku: refrénovitě se vracení naznačené pózy rytířů s imaginárními meči, které neodkazují ani k dětství, ani k dospělosti. Každou chvíli je tok dění přerušen pseudo-mytologickými názvy jednotlivých kapitol-zpěvů. Ty ovšem nepřiléhají k následujícím výstupům natočím, abych si je s nimi propojil. Do toho jsou, pochytil-li jsem to dobře, všichni herci oslovení civilními jmény, jen ústřední rytíř sluje Prokop a přitom žádný Prokop v programu není. Do toho tu a tam se odehrávají každodenní úkony v pantomimě. Do toho jeden z herců demonstruje rande ve věku dospělém. Je zkrátka příliš moc nesoudržných prvků, které matou to základní. Ale tu nejnebezpečnější past vidím v jednom jediném: v mlžných situacích a v útržcích textu, které naznačují cosi významného a nic nedořeknou. Zdá se mi, že jedním z léků této choroby by mohla být absentující scénografie. Scénografie by znamenala rozhodnout se, v jakém prostředí a s jakými rekvizitami se epos má odehrát. A to by umožnilo artikulovat jednotlivé výstupy skrze konkrétní materiál a důsledně realizovat konkrétní metafory.

Jiří Adámek

Myslím, že musí něco udělat se začátkem. Mám je hrozně ráda. Celý ten soubor. Bývala bych možná i odešla, kdybych nevěděla, o koho se jedná. Ale pak se to začne rozjíždět. Jestli jsem z něčeho tady na Hronově měla opravdu zážitek, bylo to tohle. Ale s tím začátkem musí něco udělat, do půlky. Od půlky krásné. Asi jsem i plakala.

Lenka Huláková

Myslím, že představení krásně dokazuje, že i takové mladé divadlo se dá povznést do jiných vrstev. Bylo to opravdové a něco to neslo. Neslo to je. Všichni v tom byli. To pro mě bylo nejzásadnější.

Jana Šeráková

Moc se mi líbily výkony herců. Bylo to hravé, věřila jsem jim to. Líbily se mi postřehy ze školky, protože většinu z nich jsem měla taky. Akorát bych některé obrazy poskládala trochu jinak. Občas se mi zdálo, že se nehodilo napojení. Jsem spokojená.

Blanka Zedníková

Líbilo se mi to. Viděla jsem to i v Písku a tohle představení bylo svižnější a šla jsem s nimi.

Edita

Silné, přirozené, vtipné. Možná sem tam utíká temporytmus (hlavně ze začátku), ale ve výsledku jde o skvělé představení, které nezanechává pachut' prázdné zábavy ani příliš těžkého tématu. Pohybuje se na hraně, a na ní se také drží. Se vši grácií! Díky za ně.

Vít Malota

O TOM, ŽE LIDÉ NĚKOLIK MĚSÍCŮ PŘEŽÍVAJÍ VE SKLEPÍCH, SE NEMLUVÍ ROZHOVOR

Rozhovor s Davidem Zelinkou, režisérem souboru Teď, nádech a léť

Vaše inscenace jsou specifické svým způsobem vzniku. Cestujete vždy do centra dění a tam sbíráte autentické příběhy místních. Kam jste takhle vyrazil poprvé?

To těžko říct. Nás vždycky bavilo vyjít, potkávat se s lidmi, poznávat je, jejich životy, názory a pohledy. Pak se množily příběhy, které jsme hrozně chtěli předat, protože je to jiný pohled na život, než tady. Jiné hodnoty. Hledali jsme cestu, jak je předávat, jak zpracovávat. Tak se dlouho měnil způsob a různé cesty. Pořád se to navzájem formuje a ovlivňuje k nějaké větší intenzitě.

Stejně jako vaše loňské představení se i tohle týká určité situace - tentokrát na Ukrajině. Co byl spouštěcí impuls, kdy jste si řekl, že už musíte vyrazit?

Písničky. My je zpívali a měli rádi. A když se v zemi těch písniček začalo dít něco takového, museli jsme vyrazit. Chtěli jsme poznat, co za tím vším je.

Máte v souboru dvě cizinky. Jak jste se dali dohromady?

Elizu znám dlouhou dobu z Polska, protože tam jezdíme hrát. Je tam velká komunita lidí kolem jednoho divadla. A Zane je z Lotyšska, žije v Praze a přišla k nám na chaloupku, kde zkoušíme a kde jsou občas dílny zpěvu, nebo divadla.

Kde všude na Ukrajině jste sbíral příběhy?

Sbírali jsme je spolu s Elizou. Neměli jsme konkrétní plán, chtěli jsme co nejvíce na východ, dokud to je bezpečné. Tak jsme dojeli do Oděsy. Tam jsme zjistili, že existuje divný cíp země, v podstatě nespojitý, který se jmenuje Besarábie. Takové kouty bývají zajímavé, tak jsme se tam vypravili a zajímavé to bylo. Jde o úplný okraj, ani se nedá říct Ukrajině, protože dřív to bylo Rumunsko, předtím zase Osmanská říše. Jsou tam spousty národností, smíchaných kultur a tím i pohledů.

Setkávali jste se jak s proukrajinskými, tak s proruskými názory?

Tam už spíš byla cítit únava z celé situace. Lidem bylo jedno, jestli Rusko, nebo Ukrajina. Hlavně aby byl klid, dalo se kde

spát a vůbec - žít. Navíc jsme byli ve specifické společnosti, na vesnicích. To se nedá brát jako objektivní pohled. Bavili jsme se s kým-koli, kdo se naskytl, bez jakéhokoli výběru.

Dostali jste se do nějaké krizové situace?

Ne, lidé byli moc vstřícní, milí, pohostinní. Takže to bylo snadné a příjemné se potkávat, byť smutné.

A nějaký příběh, který vám utkvěl v paměti?

Ani ne příběh. Když jsme přijeli do Kyjeva, kde nám jedna milá paní zařizovala setkání s uprchlíky, dostal nás kontrast Východu a právě Kyjeva. Heroizace všech, kteří padli, ať už na Majdanu, nebo ve válce v Kyjevě. A vůbec se nemluvalo o tom, že se lidé na Východě odstěhovali do sklepů a opravdu už měsíce žijí ve sklepech, kam si přinesli postele a všechno, co se dalo. Přecházejí tam, protože nemají kam utéct, nebo nechtějí, protože jsou natolik spojení s tou zemí. To, že se o takových lidech nemluví, to pro mě bylo něco strašně silného a nepochopitelného.

Kdo je na tom obraze na stěně?

Básník Taras Ševčenko, což je pro Ukrajince symbol jejich národního obrození. Dnes je nesmírně oblíbený a ideově důležitý.

Vít Malota

ZMATEČNÉ PŘEDSTAVENÍ O UKRAJINSKÉ KRIZI

RECENZE

Jak silné a nosné téma zaniklo díky chaotické struktuře inscenace. Tak by se dal ve zkratce pojmenovat největší problém představení Slepice není pták, Ukrajina není cizina souboru Teď, nádech a leť Pardubice. To bylo především koncipováno jako mozaika výpovědí různých ukrajinských občanů, zasažených tamní politickou, ale i sociální krizí, jež trvá od roku 2013.

Na začátku představení diváci vstoupili do prostoru, jenž byl v oblasti jeviště uzpůsoben jako hostinec. Bylo zde rozestavěno několik stolků, u nichž mohla část příchozích sedět. Ti, kdo se nevešli, našli svá místa na v Sokolovně klasicky rozmístěných lavičkách a židlích, nacházejících se na vyvýšených schodech hlediště.

Scéně dominoval delší jídelní stůl, na němž tři ženy připravovaly boršč. Ten

v průběhu představení jedna z nich roznášela na ochutnání mezi diváky. Po skončení byli na degustaci pozváni i ostatní lidé z hlediště. Kromě toho, že vaření této na Ukrajině oblíbené pochoutky přispělo k celkové atmosféře a dodalo jí na autenticitě, mělo i jinou funkci. Skrze tento akt šlo především o to, symbolicky posílit kolektivního ducha, ještě více nechat divákovi proniknout do tématu samotného představení, a zrušit onu pomyslnou hranici mezi jevištěm a hledištěm.

Síla jednotlivých výpovědí, které kromě tří již zmíněných žen pronášeli ještě dva muži, byla bohužel často upozaděna několika rušivými faktory najednou. Někdy se jednalo o nesrozumitelný přednes samotného textu, z něhož zanikalo pomalu každé druhé slovo. Jindy zde nastal problém jazykový. Některé

výpovědi byly pronášeny přímo ukrajinsky, což bezesporu posílilo autenticitu celého představení. Pokud tato vyprávění ale nebyla překládána (dělo se tak pouze u části z nich) a herečky je pronášely značně rychle, zážitek z takového mikropříběhu byl nulový. Čas od času se do toho ještě přidaly velmi hlučné přestavby na scéně, kdy herci přetahovali z místa na místo různé židle, či stoly. V některých chvílích k tomu všemu ještě někdo z herců zpíval jakési ukrajinské písně. Většinou velmi dlouhé a velmi hlasité. V průběhu představení tedy často vznikala takováto změť hlasů, ruchů a šumů, v níž mnohokrát zaniklo to nejdůležitější z inscenace – ony výpovědi ukrajinských občanů, v jejichž upřímnosti a prostotě tkví největší síla celého představení.

Tereza Šafářová

síla pěkný mocne
úžasný píseň
Putin beznaděj ježiš jsempacifista boršč
nemůžu poznání
smutek hrůza Ukrajina
dobrý drsný neočekávatelné
Rusko pravda

Tím, že jsem seděl vpředu a přímo v dění, bylo to pro mě hrozně emotivní. Jsem dost empatický a hrozně se do věcí vžívám, a to se mi stalo tady. Když mě vyzvala k tanci, v tu chvíli jsem byl tam, v tu chvíli jsem byl s ní. Něco vyzařovala. Buď to tak dobře hraje, nebo opravdu to má v sobě. Strašně mě to pohltilo. Měl jsem chuť ji objímat, hladit a utěšovat. Až teď jsem z toho vystoupil, ale stejně o tom budu ještě v noci hodně přemýšlet a zamýšlet se nad tím, jestli je to představení skvělé, nebo jestli ve finále není úplně kontraproduktivní. Může se stát, že emočně vycucne a ten způsob je urputný. Ale jak říkám, úžasný silný emocionální zážitek. Jsme šťastný, že jsem ho prožil.

František

Člověk si musí zvyknout na to, že to je útržkovitě, zvyknout si na formu, ale jakmile to přijme, tak pochopí, že to je jeden velký obraz, který je tematický, vypovídající a myšlenkou neuvěřitelně aktuální.

Vít Zborník

Tohle asi nepovažuji za divadlo, vždyť oni prostě neudělali nic... Ale inspirovalo nás to, že si uděláme vlastní představení. Budeme tam vařit řízek se salátem, takže bychom na to rádi všechny pozvali, bude to brzo.

Anetinka Květinka, Míša

Moc světla na spaní.

Dívka ve tmě

Nedaleko nás, boršč výborný.

Petr

Ono to vlastně vůbec není od věci, když vám někdo dá pytlík plný částeček z puzzle a nechá na vás, abyste si to složili sami. Může se to na první pohled zdát jako zmatek, ale ono se to nakonec přece jen dá složit.

Honza

SDÍLENÍ

Novodobé české divadlo je o sdělování – což znamená, že ti na jevišti se snaží artikulovaně formulovat a říci jasně pokud možno něco závažného těm v hledišti. Je to dědictví osvěcenství, tedy doby, kdy se toto novodobé divadlo rodilo, a dodnes jsme často podvědomě přesvědčeni, že bez řádného velkého tématu, jež nese příběh, osudy postav a slovní vyjádření, nemůže existovat pořádné divadlo. Jenže ono je to všechno složitější. Dnes už víme, že vnímání umění probíhá také po cestách ryze fyziologických a že můžeme plakat před obrazy, aniž víme proč a bez toho, že bychom se vědomě potkali s nějakým velkým tématem, jež bychom mohli vyslovit v pojmech. Jsme prostě přírodou sestaveni tak, abychom nemuseli přijímat sdělení, ale mohli také intenzivně a hluboce prostě sdílet zážitky. Tohle sdílení může probíhat i jako myšlení, nikoliv ovšem v pojmech, ale i obrazech. Pro divadlo to platí – myslím – zásadně a plně odjakživa. Má totiž svou neobyčejně silnou a vždy přítomnou možnost ukazovat, předvádět originály jevů a spoléhat na to, že budou bezprostředně a přímo vstupovat do kontaktu s divákem, že jej přinutí sdílet jistou skutečnost, stejně jako ji přijímali a přijímají ti, kdo ji předvádějí. Teorie má pro to pojem ostenze, kdy nevnímáme a nechápeme jistý jev jako znak, který skutečnost pouze zastupuje, ale

RECENZE

jako onu originální skutečnost samu. Dovolte mně dva příklady. HRA-NIC-e – vyprávění o Broumovsku – se dá celostně vnímat v okamžiku, kdy projdeme broumovským klášterem a jeho zahradou, protože najednou už vám představení nesděljuje pouze jistá historická fakta, ale sdílíme prožitek reality, jíž je představení součástí. Příklad druhý: jaroměřské představení Kdes holubičko lítala má – po mém soudu – znamenitě (zvuky úderů + černá a bílá barva + herecká akce) zaděláno na to, aby přinutilo diváky sdílet hrůzu nesmyslného násilí, kdyby ovšem šlo jen ku sdílení a nechtělo být i sdělením.

Pardubický soubor ve svém představení o válčící a válkou trpící Ukrajině důsledně obě složky – sdílení a sdělení – rozdělil. Jistá sdělení přináší slova, ale vizuální i pěvecká část spoléhá na sdílení; pokud možno co nejvěrohodnější – až do toho vaření a pojištění polévky. Z jistého hlediska by se daly jistě vyslovit některé vážné pochybnosti, zda ještě v případě takového předvádění můžeme používat pojem divadlo, zda by nebyl patřičnější nějaký jiný pojem. Ale to není nejdůležitější. Podstatné a prvořadé je ono sdílení ukrajinské reality, prožitek, jenž by měl dovolit zakoušet ten válkou devastovaný život tak, jak jej zakoušejí tvůrci předvádění a samozřejmě i ti, kterým je souzeno na Ukrajině žít.

Jan Císař

ASI JE LEPŠÍ NEMYSLET

ROZHOVOR

Rozhovor s kurátorem projektu Dialogy Honzou Malíkem a choreografem Michalem Záhorou

S jakou ideou vznikl soubor NANOHAH?

Honza Malík: Tam bylo víc podnětů. Jsme ze stejné školy, vyrostli jsme jakousi filosofií, které dodneška věříme, po které jdeme. Ale nejsme spolužáci. Každý končil jindy, každý měl v roce 2004 jinou zkušenost (se životem na volné noze, nebo v zahraničí). A tehdy jsme se vraceli do Čech. Bylo potřeba vytvořit nějaké stabilní těleso, které by se věnovalo tvorbě, tedy konkrétní práci ve vývoji. A tehdy tu žádný soubor současného tance nebyl.

Michal Záhora: Je třeba říct, že jsme u nás první generací lidí, kteří se tomuhle tanci věnují. Před tím tady absolutně chyběla jakákoli infrastruktura.

Honza: Hlavní podnět asi byl nečekaný konec festivalu Konfrontace Lenky Flory, která přišla s novým dramaturgickým zámerem pro festival, který nebyl podpořen. Tehdy nastala všeobecná výzva, abychom něco společně udělali.

Zmínil jsi, že jste vyrůstali na škole pod určitou filosofií. Jak bys ji shrnul?

Honza: Škola byla hlavně tvůrčí prostor. To je stěžejní. Je důležitá v tom, že nevychová tanečníka jako nástroj, ale jako tvůrčí osobnost, která si sama formuluje svůj vlastní nástroj.

Michal: Opírá se o názory a filosofii Isadory Duncanové, proto nese její jméno. To všechno vychází z vnitřní filosofie, která byla převzatá Isadorou ze starého Řecka. Tanečník na sobě pracuje fyzicky i mentálně s cílem vytvoření celistvé osobnosti.

Projekt Dialogy vznikl jako tanečně-vzdělávací projekt. Koho chcete vzdělávat?

Honza: Vzdělávat zní moc "velice". Věnujeme se tanci jako profesi v mnoha rolích. Nicméně sledujeme dlouhodobě amatérskou scénu a co se děje v regionech. Je to nesmírně zajímavé, naplňující a vzrušující sledovat, jak kolegové tvoří s dětmi. Vychovávají a zároveň jsou autory. Jednou mě napadlo, jestli by náhodou nestáli o to jednorázově setřít hranice mezi profesionály a amatéry. Dojít k nějakému setkání na tvůrčí bázi. Takže padl návrh směřem k Lence Jišově z Plzně a Petře Blau z Karlových Varů, abychom se potkali, posunuli dál.

Michal: Pojí se s tím semináře a workshopy. To je ta nejvíce vzdělávací část. Každému uvedenému představení předcházely

semináře vždy s místní komunitou. Neúčastnily se jen přizvaná skupení a my, ale i místní. Takže to propojilo lidi, kteří by se normálně nepotkali. Nešlo jen o workshopy, ale i o přednášky, promítání tanečních filmů...

Honza: ...zkrátka společně strávený čas. A tomu, co jsi viděl, předcházela nepravidelná práce během jednoho roku. Cílem bylo k něčemu dojít, ale šlo také o setkávání, o cestu, o proces. Vznikly choreografie srovnatelné s těmi z profesionálního světa. Teď se k tomu vracíme už jenom ve formě představení.

Takže proto se to jmenuje Dialogy.

Honza: Jde o dialog na několika rovinách. Je to mnohovrstevnaté.

Při představení mě napadly dvě věci. Jedna z nich souvisí s tím, co mi Michal říkal o vnímání tance. Že by se měl vnímat spíše smyslově, než ráciem. Můžeme tedy říct, že moderní tanec rezignoval na příběh?

Michal: To, o čem jsme se bavili, byl jeden z různých pohledů. Myslím, že jsem to zdůrazňoval proto, že převládá ten jiný. Chtěl jsem zdůraznit, že jsou různé pohledy a že koncept nahlížení se může proměňovat. Každá věc si zaslouží individuální přístup. Moderní tanec ne. To jsou 30. a 40. léta. Tam se pracuje skutečně s příběhem. Ale současný tanec, nevím jestli se dá generalizovat, není tak moc příběhový.

Honza: Většinou si choreograf nevybírám známé předlohy. V tanci často nebereš, co už je. Inspiruješ se čímkoli.

A druhá věc, která mě napadla je, jaké má v současném tanci místo slovo?

Michal: Nevím, jestli je to dnešní dobou, ale dochází k recyklaci, fúzování záležitostí. Obory ztrácejí ostré hranice. Překračují a prolínají se. Úzkoprofilové zaměření už není úplně pravidlem. Může se objevovat a taky nemusí. Záleží na konkrétní potřebě konkrétního tvůrce, na konkrétním vyjádření.

Honza: Já to asi vidím kriticky a možná to bude tím, že nejsem choreograf. Ono je totiž těžké vystačit si jenom s tancem.

Michal: To si nemyslím. S tím absolutně nesouhlasím.

Honza: Lidé si často slovy pomáhají. Mně to tak přijde.

Michal: Ale to neznamená, že to ubírá potenciál tanci. To je absence potenciálu tvůrce.

Honza: O tom mluvím. O tvůrci.

Michal: Ale nemůžeš to takhle brát. Tanec může stát na hraně tanečního divadla a je to zcela regulérní element v představení.

Honza: Nechci říct, že to tak je. Jen, že si tvůrci často pomáhají takovými berličkami. Slovo samozřejmě svoje místo má. Ale čistý tanec vidím málokdy.

Vždycky mě zajímalo, co se vám při tanci honí hlavou?

Honza: Já si myslím, že určitě na něco myslím. Ale teď nevím. / smích/

Michal: Víím, že když myslím, tak to není dobře. Není to ono. To tam potom nejsem. Pokud je to dobře, znamená to jinou realitu, jiné vnímání času. Vlastně tam není přítomnost ve smyslu, že mi běží hlavou konkrétní reálná myšlenka. Je to zvláštní stav mysli. Je velmi bdělá, více než jindy. Ale zároveň je víc jinde. Je to ono?

Honza: Já bych to tak neřekl, ale jo.

Michal: Jsem úplně mimo "teď a tady". Pak to stojí na zemi. Pokud začnu vnímat realitu, něco tomu představení chybí. A je to evidentní.

Honza: Tohle nejspíš nezažiješ u jiné činnosti. Asi je lepší nemyslet.

Vít Malota

Krásná meditace, odpočinula jsem si.

Martina

Přišlo mi, že si tam každý odžil nějaký příběh plný energie, nasazení a vnitřního napětí. Působilo to velice soustředěně a příjemně. Vnímám to i v kontextu tanečního semináře, na který jsem chodila.

Kristýna Šestáková

Letos jsem byla u Michala a minulý rok u Lenky a líbilo se mi, jak v tom je ta jejich práce vidět. Je to prostě nádhera, viděla jsem tam určité prvky, které taky děláme.

Peťa Bartošová

Mně se na tom líbí práce se syrovostí těla a jasnou emocí. Nepotřebují téměř slova. Líbí se mi na tom práce s konkrétním já.

Jana Šeráková

Takové krásně ošklivé ženské.

Michal Ston

Nacházel jsem tam plno věcí, co jsme zkoušeli na semináři Laboratorium. Přišlo mi, jako kdyby prošli naším seminářem.

Ondra Sosna

Příjemné osvěžení po všech konkrétních příbězích a jasných myšlenkách. Je super, když člověk dostane trochu svobody a může si představit něco svého.

Radim Klásek

Coroll **NSK**

náchodský **deník**

Ráj PIVA
HRONOV

JISTÉ MNOŽSTVÍ POVYKU

Kdo s falešnými kartami jen hraje,
kdo text má za to, zač má Golem
šém,
kdo nechce tvořit žádné jinotaje,
kdo pracuje metodou ber, kde vem,
nic na srdci, vše na jazyku maje,
ten zle, ach zle se mine s Hronovem.

Kdo s důmyslem cos zarputile chys-
tá,
kdo chce si třebaš ušubraně hrát,
kdo zavádí nás na neznámá místa,
kdo zkouší, co by, kdyby, možná,
snad,
kdo dá se cestou, která není jistá,
toho má Hronov nekonečně rád.

Michal Zahálka

*(v prvním verši inspirováno jednou
replikou z Mnoho povyku pro nic a na-
psáno ve tmě Jiráskova divadla)*

REDAKCE ZPRAVODAJE 2016

LIDÉ KRUHU

Všichni toužíme po „vysněném semináři“, kde by to prostě klapalo. Semináři, kde se každý den něco nového naučíme a zároveň máme pocit, že se pořád bavíme, semináři, kde jsme mezi lidmi, kteří nás zajímají a se kterými se na konci neradi loučíme. Semináři s lektorem, který je osobnost, je vtipný, charismatický a zároveň moudrý, je nám vzorem a my se v něm vidíme. To je jistě pro mnohé dětský sen, který se tehdy ještě plnil, protože jsme byli vyjukání, všechno pro nás bylo nové a nechali jsme se snadno a rádi strhnout nějakým idolem, archetypem „dobrého učitele.“ Dnes už máme za sebou vysoké školy, kde nám vysvětlili, že to je všechno jenom věda, plno zkušeností s lidmi, které nás naučily nedůvěře, už jsme sami sebou a nenecháme se jen tak někým utáhnout na vařené nudli.

Ale nechte si vyprávět příběh!

Přišel jsem včera dopoledne do místnosti, kde sídlí seminář *Storytelling* a tam seděli lidé v kruhu. Chtěl jsem náčelníka, nebyl jsem si jist, jestli jsou to opravdu lidé, které hledám, a po chvíli těkání jsem mezi nimi náčelníka objevil – Martin Hak mě pozval dál a vyzval, abych vysvětlil, co žádám. Žádal jsem reportáž a bylo mi vyhověno. Lidé v kruhu si vyprávěli podivné historky ze života – o tom, jak polití kyselinou způsobilo ještě větší krásu, o tom jak byla parta vedoucích z tábora přítomna vraždě, nebo o skladbě *Silent* od norského autora, kterou když si pustíte, tichem přehluší okolní zvuky. Všichni se zájmem poslouchali, smáli se, byli napjatí. Náčelník mi posléze vysvětlil, že to byl kruh tzv. prášilovských příhod – příhod, které začínají v realitě, ale v určitém, blíže neurčeném momentu se od reality mírně i nemírně odchýlí. Vzal při tom do ruky dřevěnou vrtuli, v rukou ji roztočil a poslal mi vzduchem. Chytil jsem ji do ruky a pochopil, co mi říká. Chtěl jsem vrtuli poslat zpátky, ale poprvé mi upadla a podruhé letěla šejdrem. Náčelník si pro ni ale došel a chytil ji ještě ve vzduchu. Prý

si s touto vrtulkou házeli, než jsem přišel. Je to jako s příběhem, musíš ho umět poslat a musíš ho umět i chytit. Včera prý hráli tu starou indiánskou hru – „dohod“ to co nejbliž ke mně, ale nezraň mě.“ Hráli to prý s velkými šipkami, s kovovým hrotem a oštěpy. „Musíš odhadnout, kam až můžeš zajít – nechceš ho zranit, ale zároveň mu to nechceš dát tak lacino“, řekl Martin a poslal mi to vrtulí dolů.

Už jsem u něj v kruhu kdysi byl a znám jeho figle, jak naučit, co za závažnou a zodpovědnou práci je vyprávění. Filip Stuchlík potvrdil mé tehdejší pocity z jednoho cvičení, při odpovědi na anketní otázku *Kdy jste se tu nejvíce báli?* „Při první hodině Martin vytáhl míček, se kterým jsme si v kroužku házeli. To bylo v pohodě, měkkého míčku se nebojím. Pak vytáhl kulečnickovou kouli, která byla už trochu tvrdší, ale to pořád bylo v pohodě. Ale potom přišel s takovou utěrkou a v ní bylo něco zabalené. Tak to začal s takovým klidem rozbalovat a vytáhl kuchyňský nůž. Tak to jsem si říkal: Ne, to nemyslí vážně. Ale jak pokračoval ve svém projevu, uvědomil jsem si, že to vážně myslí. Narůstala ve mně nervozita, protože mi to připadalo nepředstavitelné, navíc jsem ještě neznal své spoluseminaristy, nevěděl jsem, co od nich čekat. Uvědomil jsem si, že jim asi budu muset věřit. Ale potom, co nám k tomu všechno řekl, vyplynulo, že jsem se bál úplně zbytečně. Ten nůž byl dokonce i ztupený.“ Ale špičku měl.

Další otázkou bylo *Kdy jste se nejvíce poučili?* Filip navázal na tento zážitek: „V podstatě zase u každé takové hry, která měla testovat důvěru. Když se hraje s takovým předmětem, tak držím v rukou bezpečí druhého člověka, vlastně jeho život. A slovo je ostré stejně jako nůž. Ze semináře si nejvíce nesu, jakou moc a tím pádem i zodpovědnost mám. Líbilo se mi, jak nám to Martin podal – neřekl nám: Neseš zodpovědnost za druhé, tak pozor, tytyty!, ale nechal nás to prožít.“

Další otázkou bylo: *Kdy jste se tu nejvíce rozesmáli?* Na to odpověděli všichni takřka jednohlasně: od začátku do konce! „Jen jsem se občas nadechl, aby se mohl smát dál,“ dodal Filip. I na otázku po největším strachu vzpomínali lidé z kruhu většinou házení nožem nebo oštěpy. Jedním dechem však dodávali, že to pro ně byly ty nejsilnější a nejpoučnější momenty. Marin navíc nikoho do ničeho nenutí. A kdy se seminaristé nejvíce poučili? Opět téměř jednohlasně – průběžně, každý den, vždy když mluvil Martin nebo vždy, když ostatní vyprávěli příběhy.

Tak mluvili lidé z kruhu a já jim to věřil, protože jsem to i viděl. Lidé komunikující, smějící se, chvíli se radující a chvíli upadající do hlubokých momentů. Odcházel jsem s pocitem, že ten „vysněný seminář“ se tady povedl. Co všechno dokáže kruh, příběhy a jeden náčelník, který dokáže laskavě vést, nezadupávat do země, ale naopak nechat žít a nechat růst?

Jan Mrázek

PTÁME SE HRONOVÁKŮ: JAKÝ BYL VÁŠ PRVNÍ JIRÁSKŮV HRONOV?

Věra Nývtová

Byla jsem na úplně prvním Jiráskově Hronově. Všechno si již úplně nepamatuji, ale vím, že jsem byla s maminkou na Lucerně. Od šestatřicátého roku jsem byla v Podkarpatské Rusi a potom v Praze. To jsem na festival nejezdila. Od jednačtyřicátého jsem byla v Josefově a zase jsem se účastnila každý rok. Když jsem se vdala, tak každý rok jsme měli s manželem dva lístky na všechno. V roce 1930 jsem byla dokonce na pohřbu Jiráska. Maminka tenkrát koupila kytičku fialek, a když všichni odešli, vojáci a všichni ostatní, šli jsme k hrobu a ona ji tam položila. Dodnes si to pamatuji.

Tehdejší festivaly mi ovšem přišly do určité míry důstojnější. Zahájení a podobné oficiality jsou dnes stejné jako tehdy, ale důstojněji se chodilo do divadla. Lépe oblékání. Asi před čtyřmi roky jsem zažila, že se jeden z diváků hnal s ruksakem do hlediště. Vysvětlila jsem mu, že si jej může dát do šatny. Nejdřív říkal, že mu batoh ukradnou a tak jsem mu musela vysvětlit, že se tu nekrade. Milostivě si batoh odnesl a vrátil se na své místo vedle mě trochu nabručený. My chodili do divadla pomalu v róbách.

BYLO BY KRÁSNÉ, KDYBYCHOM MĚLI JH V RUSKU

*Rozhovor s lektorkou semináře DHD
jako Dílna hereckých dovedností Ele-
nou Mironovou*

saj

Vedete na Jiráskově Hronově seminář zaměřený na herecké dovednosti. Jakým způsobem je kultivujete?

Máme k tomu několik druhů cvičení. Upřímně řečeno, nejraději se věnuji práci s dětmi a některá moje cvičení vypadají jako dětské hry. Z mých zkušeností je to pro herce velmi užitečné, protože herci jsou dětmi po celý život. Na semináři se věnujeme Čechovově povídce Kaštanka, jejíž zpracování uvidíte na sobotních předváděčkách. Některé z našich cvičení použijeme i v představení, diváci je tedy uvidí. Mám velmi šikovnou skupinu, nepříliš velkou, pouze deset členů. To je pro práci velmi dobré. Jsou to velmi talentované a kreativní osobnosti různého věku, od devatenácti do sedmapadesáti let.

Pracujete často s amatéry nebo učíte hlavně profesionály?

Učím v Moskvě na Institutu, ale tři až čtyřikrát ročně učím i amatérské herce. Například máme velmi zajímavý festival v Omsku, nedávno jsem dokončila projekt s dětmi ze čtyř států, Rusko, Spojené státy, Francie, Itálie. Není to tedy nová zkušenost. Učila jsem i v Turecku, v Belgii nebo jsem pracovala v Rusku s dětmi z Evropy.

Existuje v Rusku nějaký systém přehlídek jako v České republice?

Váš festival, Jiráskův Hronov, je úžasný. V naší zemi nic takového nemáme. Váš festival je velmi starý a známý. Jsem vděčná svému šéfovi, že jsem se sem mohla přijet podívat. V naší zemi je festivalů spousta, protože Rusko je obrovská země. Bylo by moc krásné, kdybychom měli něco takového, jako je Jiráskův Hronov.

Petra Jirásková

MRÁZKOVY PALČÁKY

Letošní Hronov přinesl F.Racka, představení které je palčákem samo o sobě.

Dívka po skončení představení řekla: „Co teď mám jít udělat?“ Jiná dívka zase během představení řekla: „Kdo to sem poslal?“ A jeden hoch po představení řekl: „Můžete mi prosím říct jednoslovnou asociaci na toto představení?“ Řekl to, i když by to v tomhle případě nejradši nedělal – ptát se publika na jejich názory, dát jim možnost zvednout nad představením palec nahoru nebo dolů a tím jenom nastavovat ten věčný kolotoč nepřesných a zoufalých pokusů o to se vyjádřit, kolotoč, který dělá z umělce otrocka a z člověka šaška. Ostatně jak jednou pravil zdejší technik (a byla to věta o divadle, která by se měla myslím rozhodně objevit v příštím vydání Richterova Praktického divadelního slovníku): „Publikum je hned po hercích ta největší verbež, co leze do divadla.“

Představení vyvolalo i další palčáky, např.:

**Jsem umělec,
i když se nejmenuju Stiburek?
A co děti, mají si kde hrát?
Co by na to řekl Jirásek?
Co by na to řekl Lébl?
Jak se s tím máme vyrovnat?**

Je paní starostka umělkyně?

Když mohou být představení Jarky Holasové 16+, neměl by být F.Racek dejme tomu tak 50- ?

Možná měla dramaturgie F.Racka umístit na poslední den festivalu, protože jak o něm kdosi opět velmi chytře řekl, je to nejen pohřeb Trepleva, ale i pohřeb divadla, společně s celým starým světem. Že bychom to tady tak pěkně zabalili. Rozloučím se otázkou nejpalčivější z nejpalčivějších, jestli má cenu se tady tím vším zabývat, když jsou kolem toho stejně jen samé problémy, neumíme se mezi sebou bavit, podáváme na sebe stížnosti a trestní oznámení a stejně nikdy staří nepochopí mladé a mladí staré a bude se o tom všem jenom hodně dlouho mluvit. Těžko říct – jenom jsem si všiml, že když ten hoch sbíral asociace na F.Racka, padala jedna za druhou, na rozdíl od jiných představení. Lidi najednou chtěli pojmenovávat, byť třeba nepřesně, chtěli se vyjádřit, potřebovali to. Začali být takoví nějakí víc živí. Možná, že kvůli tomuhle se to dělá. Ale, víš co, na Noida Bártu to nemá, takže je to otázka.

Jan Mrázek

16.30 a 20.00 hodin 25' JD

TS Light při ZUŠ Na Popelce Praha 5

režie: Lenka Tretiagová

M. Kratochvíl, L. Tretiagová: Puntíkáři, pachatelé dobrých skutků

18.00 a 19.45 hodin 75' SJČ

Geisslers Hofcomedianen / režie: Petr Hašek

G. B. Andreini, H. Kebrtová: Magdaléna lascivní a kající

HOST JH

14.00 a 17.30 hodin 60' MYŠ

Martin Hak / **Živé vyprávění**

HOST JH

14.00 hodin **Jiráskův Hronov dětem**

Soutěže a dovednosti pro nejmenší

Na závěr pěnové překvapení

(náhradní oblečení pro děti s sebou).

16.00 hodin **PUZZLEJAZZ**

- královehradecká jazzová formace

18.00 hodin **SAIWALA** - Žatec (folk-alternative)

21.30 hodin náměstí Čs.armády

SLAVNOSTNÍ ZAKONČENÍ

86. JIRÁSKOVA HRONOVA

VIDEO MAPPING

Koncert VÁCLAVA NOIDA BÁRTY

s kapelou včetně světelných a ohňových efektů. Součástí koncertu bude také projekce.

WIKOV

SAARGUMMI

Zpravodaj 86. Jiráskova Hronova 2016

Vydává organizační štáb.

Redakce:

Petra Jirásková (jip), Jan Švácha (saj),

Vít Malota (vím), Jan Mrázek (jam),

Ivo Mičkal (foto), Michal Drtina (zlom),

David Slížek - šéfredaktor (das)

Stránky festivalu: <http://www.jiraskuvhronov.cz>

E-mail redakce: jhzpravodaj@gmail.com

Tisk: KIS Hronov Cena: 10,- Kč

KVÍZ: CO VÍTE O JIRÁSKOVI?

Tak. Hotovo. Zakončili jsme v duchu tradičním, totiž že nikdo s odpověďmi nepřišel a udržel tak poetiku této rubriky. Mohu prozradit, že odměna byla vždy slovní. Úspěšný řešitel obdržel blahopřání a ubezpečení, že nyní je konečně kompletním a úplným člověkem. Za těch osm dní vás bylo kompletních a úplných pět. Což není mnoho. Vraťme se naposledy ke kvízu samotnému.

Jak zní správné odpovědi na otázky z minulého čísla?

Kolik měl Jirásek sourozenců? - 8

Dočkal se Mistr otevření svého divadla v Hronově? - Ne

Oblek jaké barvy s oblibou nosil Mistr ve stáří? - Bílý

Bonus - Doplňte Mistrův citát: Kdo se topí... chytne ruku každého.

Bonus 2 - Proč každý Jiráskův kvíz končí větou "Ale to už jsem říkal"? - V žánru

Jiráskových dramát opakuji fakta nejméně 2x, aby každý dobře zapamatoval a dějem nebloudil.

A vyústění? Podrobil jsem účastníky testu. Totiž dají-li přednost konzumní a plytké zábavě hledání Hrokémonů, nebo potrápí tělo i mysl při shánění faktů z Mistrova života. Pět není mnoho, ale také ne málo. Mohlo být hůř. Nezapomínejme, že jde o Jiráska. Ale to už říkat nebudu.

Hradec Králové
Český rozhlas
70 let s vámi

Marius Pedersen

Sico Rubena

PC Z PRVNÍ RUKY

Většinou tady hlásím, o co jste přišli na semináři PC. Dnes vám to ani neřeknu - ale buďte si jistí, že toho bylo víc než dost. Prozradím vám ale, o co jste přišli, pokud jste nebyli včera ve 20:15 v Baště: viděli byste čtveřici lektorů (Bergmana, Christova, Schlegelovou a Zahálku), kterak jim zbylo nějakých deset minut na namíchání a zdolání čtyř tataráků. Snažíme se čas

od času naznačit, že i lektori PC jsou jen lidé. V jistých situacích jsou ale spíš neandrtálci - takový fofr ve zpracovávání syrového masa, tak urputné výrazy a tak svaté nadšení kombinované se zoufalostí se jen tak nevidí. Pokud se chcete podívat, jaké to na nás zanechalo následky, navštivte nás na posledním PC v Kalinově domě od dvou hodin odpoledních.

Michal Zahálka

NEJLEPŠÍM LOVCEM ZUZKA VONDRÁKOVÁ

Neříká se lehce, že se něco končí, že?! Pozitivní stránkou věci může být skutečnost, že v okamžiku, kdy něco končí, něco nového začíná. Lovili jsme Hrokémony a byli stoprocentně úspěšní. Ale s tím je již konec, rozumíte. Žádného dalšího exota již lovit nebudeme! Nebo jo? Uvidíte, jestli na konci této noticky bude nějaký hint pro lov. A jak dopadl poslední hronovský lov na Hrokémona Erkyla? První zaslala své selfie Zuzana Neuvirtová a stává se tak konzumentem poháru. Na druhém místě se umístila Kristýna Šestáková. Více lovců vyfotografovat hbitě se pohybujícího Erkyla nezvládlo.

Nejaktivnějším lovcem za celý týden se pak stala Zuzana Vondráková, která se dvakrát umístila na prvním místě. Získává tak loopulentní oběd s autorem soutěže. Termín a místo, necht' si domluví na telefonním čísle 722 069 655.

HROKEMON č. 8 (supertěžký level)

Nápověda: Tři brady. Hlava na stranu. Ruští sponzoři. Průšvih s Peroutkou. Lukoil.

